

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΡΑΝΟΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΡΑΝΟΡΩΠΟΣ βγαίνει τέσσαραις φοραῖς τὴν ἑβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 7—8 χιλιᾶδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τῆς κάθε φορᾶ.

Ἐγὼ ὅταν σᾶς

κουβεντιάζω μιὰ ὁμελία κουβένιας, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι πρῶτα εἶμαι καλὰ πληροφορημένος καὶ ὕστερα γράφω, εἶνε ἀλήθεια, ὅτι καμμιά φορὰ σᾶς τὰ καταφέρνω σκούρα καὶ ἀναγκάζομαι, κείνα τοῦ σᾶς ἔγραψα γιὰ ἀλήθεια νὰ τὰ πέρνω πίσω ὡς ψέμματα.

Αὐτὸ λέγεται, **φελικὴ πρέσσης**, δηλαδή ἀναγκάζομαι ἦτες σὲ φίλων παρακαλέσεις, ἦτε σὲ γνωρίμων, ἄλλα μὲν νὰ σιωπῶ ὅπως διόλου, ἄλλα νὰ λέω πῶς εἶνε ψέμματα κ' ἄς ἦναι καὶ ἀλήθεια, αὐτὸ γίνεται, διότι κάθε ἄνθρωπος στὴ κοινωνία πρέπει νὰ ζήσει μὲ τοὺς ἀνθρώπους, διότι ἀλλοίμονο σὲ κείνο τὸν ἄνθρωπο ποῦ δὲν ἔχει καὶ φίλους στὴ κοινωνία, ὁ τέτοιος ἄνθρωπος λέγεται **μισάνθρωπος**.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ μέγας Ἐπικμειώνδας τῆς Θήβας, ἂν δὲν ἦμαί ξεχασμένος, ὅταν τὸ βράδυ γυρνοῦσε στὸ σπιτί ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ἦτανε ὄλα χαρὰ καὶ ἔλεγε στὴ γυναῖκά του.—Γυναῖκα, σήμερα εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, γιατί ἀπόχτησα ἕνα νέο φίλο. Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ σᾶς κακοφαίνεται, ἂν κάμμιὰ φορὰ χαριζόμενος σὲ φίλους κάνω τὸ στραβὸ σὲ μερικὰ πράγματα. Νὰ ἦμαστε ἐξηγημένοι.

Πολλάκις φοραῖς

σᾶς εἶχα γράψει γιὰ τὸ γνήσιο μπόλι τοῦ γιαιτροῦ Χάη, ὁ ὁποῖος ὅταν ἡ βλογιὰ δεκάτιζε τὴν Ἀθήνα καὶ ἡ ἑταιρία τῆς ὑγιεινῆς τοῦ φόρου καὶ τὸ ἱατροσυνέδριο ἐρουχάλιζε, μόνος αὐτὸς ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Ἀουστρίας, τῆ Βιέννα, μᾶς ἔσωσε μὲ τὸ γνήσιό του μπόλι, γι' αὐτὸ καὶ τὸρα πάλι ποῦ τὸ κακὸ ἄρχισε καὶ ξαναθερίζη τὸν Περαιὰ συμβουλεύω τοὺς Περαιώταις νὰ τρέξουν νὰ μπουλιαστούν, ὄχι μὲ τὴ σάπια γλυκερίνα τῆς ἑταιρίας τῆς φοροῦγιεινῆς, ἀλλὰ μὲ τὸ γνήσιο μπόλι τοῦ Χάη, γιατί αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ μάθουν τὴ γιαιτρικὴ στὸ δικό μας τῶν κασιδιαιρέων τὸ κεφάλι.

Καὶ ἐπειδὴ ὁποῖος μιλά πρέπει νὰ μιλά καὶ μὲ παραδείγματα ἀλήθειας, ἀκούστε λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ ἕνα πρᾶγμα γιὰ νὰ φρίξετε.

Αὐτὸ τὸ σκατομπόλι ποῦ ἔχουν μέσα στὴ γλυκερίνα σάπιζει, καὶ ὁποῖος μπουλιαστῆ με τέτοιο μπόλι, τρέχει τὸ κίνδυνο νὰ σαπίσῃ καὶ αὐτὸς, ὅπως τὴν ἔπαθε καὶ στὴ Λειβαδιὰ ἕνας καταδυστυχισμένος ἄνθρωπος ὁ Δημήτρης Μπουγιουκλή, ὁ ὁποῖος μπουλιαστῆ με τὸ σαπισμένο μπόλι τῆς γλυκερίνας καὶ τοῦ **ἐσάπισε**, ἀκούτε, τοῦ ἐσάπισε ὄλο τὸ χέρι καὶ τοῦ τῶκοφιν οἱ γιαιτροί, καὶ ὁποῖος ἀμφιβάλει ἄς γράψῃ στὴ Λειβαδιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια.

Κακοῦργοι, κακοῦργοι πῶς πέρνετε τὸ κόσμο στὸ λαίμω σᾶς ἀδικὰ μὲ τὰ σιαπιμπόλια σᾶς.

Πολῖται, προσέχετε ἀπὸ τὰ μπόλια τῆς κυβέρνησις καὶ τῆς φοροῦγιεινῆς, ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωὴ σᾶς.

Ἄρῳ κοτζᾶμ κυβερνήσεις τῆς Ἀουστρίας, Ρουσίας, κτλ. προτιμοῦν τὸ μπόλι τοῦ Χάη, ἡμεῖς θὰ ἦμας ε ζουρλοῖ, ἂν πιστέψωμε αὐτοὺς τοὺς τσαρλατῆνοὺς μᾶς γιαιτροὺς μὲ τὰ σιαπιμπόλια τους, μὲ τὰ ὁποῖα ἐνῶ πάμε νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὴ βλογιὰ, σαπίζομε ζωντανοί.

Εἶπα καὶ ἡ ἀμαρτία στὸ λαίμω σᾶς.

Μὰ κύρ Δήμαρχε

μὰ θεοῦλατε, ἐγὼ ὄλα θὰ σοῦ τὰ ὑποθυμίζω Μὰ, ἀδερφέ, ἡ Ἀθήνα δὲν εἶνε μόνο ὁ δρόμος τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Σταδίου, ἡ Ἀθήνα οὐλη εἶνε ἡ συνοικία.

Ἡ μεγαλειότερη καὶ φιλοκαλέστερη συνοικία τῆς Ἀθηνᾶς εἶνε ἡ Νεάπολι ποῦ ἐγίνε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ σχολή. Ἡ συνοικία αὐτὴ εἶνε ἕνα τεφαιρικακί, ἀπὸ τῆς ὠραίας οἰκοδομαίς, καὶ ὅμως δὲν ἔχει φανάρια καὶ βρύσας. Γιὰ τὸ θεὸ, σὺ δὲν ἔχεις θεὸ ἐπάνω σου, νὰ ρίξης καὶ ἕνα βλέμμα σ' αὐτὴ τὴ συνοικία ;

Ἄμ ἐκεῖ μπροσὰ σοῦ Γιωργαντᾶ τὸ μπικάλικο τίθεοχάντακο εἶνε ἐκεῖνο ποῦ εἶνε καταμεσῆς τοῦ δρόμου ; Νὰ, ἐπὶροχταίς ἕνας φοουκαρᾶς ἀμαζᾶς ἔσπασε τὴ κερρότσα του, γιατί δὲν εἶχε μέρος νὰ περάσῃ, πκρόμοι ο θεοχάντακο ὑπάρχει καταμεσῆς τοῦ δρόμου καὶ στὸ Πενκαπιστήμιο στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ

Γλαυκοπίδη. Μὰ τί, χαρακώματα κάνατε κατὰ μέσο τῶν δρόμων; Ὅχι, ἀδερφε, δὲν μᾶς ἀφίενε, κάτω λέω γὼ μὲ τὴ δημαρχιοσύνη σου. Κρίμα πού πλησιάζουν καὶ ἡ ἐκλογαίς, καὶ ἔπρεπε νὰ μᾶς περιποιηθῆς γιὰ τὰ μάτια λιγάκι.

Ἄλλο.

Ἦρθαν ὅλοι οἱ νοικοκυρεῖοι πού ἔχουν σπίτια στὸ δεῦτερο Νεκροταφεῖο καὶ μούπαν νὰ σοῦ πῶ, πῶς δὲν εἶνε δυνατὸ, ἀφοῦ τὰ σπίτια ἔφτασαν πλέον στὴ ζώθηρα τοῦ Νεκροταφεῖου νὰ ληφθῇ κάμμία φροντίδα, νὰ φτιαστῇ νέο νεκροταφεῖο μακρότερα, ἀφοῦ κοντεύει νὰ τὸ περικυκλώσῃ ἡ πόλις;

Αὐτὸ εἶναι ἓνα ζήτημα σπουδαῖο, καὶ σὲ παρακαλοῦν οἱ πολῖταις νὰ τὸ μελετήσῃς καλὰ. Γιὰ πῆγαινε καὶ ρίξε ἓνα μᾶτι κεὶ πέρα νὰ δοῦμε ἔχουν δίκαιο αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Πάλι σὲ καλὸ σου θὰ βγῇ. Ἐγὼ σοῦ τὰ λέω καὶ κάνε καλὰ, μὲ τὸ ξερὸ σου τὴ κεράλι. Τί ἄλλο νὰ σοῦ πῶ;

Καὶ γιὰ τὴ κυβέρνησις

Ἔχω νὰ σᾶς πῶ ἓνα καλὸ. Μὴ χαλιέστε καὶ σ' αὐτὴ τὴ περίοδο ὁ Τριούκης δὲν πέφτει, διότι ἡ ἀντιπολίτευσις εἶνε κουλουβάχατα. Δὲν μὲ μέλει ποὺς θὰ κυβερνᾷ τὴ πατρίς, γιατί ἦτες ὁ Τριούκης εἶνε, ἦτες ὁ Δηλιγιάννης ἔρθῃ, ἐγὼ ρουσφέτι δὲν ἐλπίζω νὰ πάρω, οὔτε ὑπουργὸς νὰ γίνω, ἓνα μόνο μὲ μέλλει, ὅτι καθομαι καὶ γαριζῶ σὰ γάδαρος μονάχος, χωρὶς νὰ μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ τὸν ρίξω τὸν μασκαρᾶ τὸν Τριούκη, ὄχι γιατί εἶναι κακὸς, ἄνθρωπος, ἀλλὰ διότι . . . κλέφτει κ' αὐτὸς, πού νὰ τὸν πάρῃ ὁ διάβολος, καθὼς βλέπετε, ἔγινε κῶλος καὶ βρακὶ μὲ τοὺς χρυσογάδαρους. Θὰ τοὺς φορτωθοῦμε τοὺς φόρους καὶ μὴ τσικιζέστε.

Χαμᾶλη λαὲ, σήκωσε κομματὶ τὸ κεράλι ἀπάνω, τὸ ὑπερήφανο καὶ πὲς; — ἀφοῦ ὁ βασιλέας λέει ὅτι ἡ δυναμίς του εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ του, ἡ ἀγάπη αὐτὴ καὶ ἡ δύναμις του, ἡ ὁποία εἶνε ὁ ΛΑΟΣ πικεῖ, ὅταν ἡ κυβέρνησις του, θέλει νὰ χαντακώσῃ τὴν ἰσχύ του τὸν ΛΑΟ Του στοὺς φόρους.

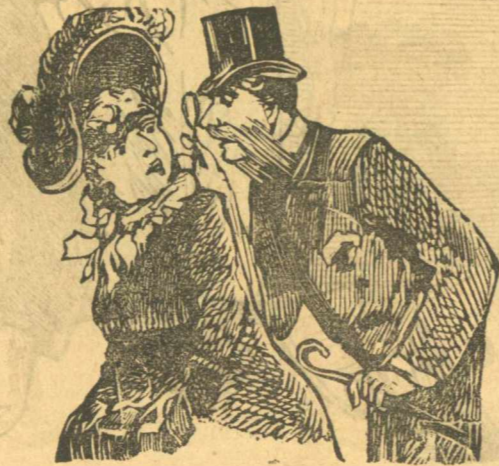
Ἄλλὰ σὲ πιανοὺς μιλῶ; Σὲ σᾶς τὸν ἀληθινὸ χαμᾶλη λαὲ; Φᾶτε λοιπὸν φόρους τοῦ Καλλιγᾶ νὰ χορτάσετε ἀπὸ τὴ πείνα, πού θὰ μᾶς δαίρῃ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια.

Ἀπὸ μεθῦρο

Θὰ σᾶς βάνω κζινούργια ὑποφυλλίδα, ἡ ὁποία θὰ ὀνομάζετκι :

Οἱ ἀληθινοὶ μασκαράδες,

καὶ θὰ διαπραγματεύετκι τὰ μασκαροκωμώματα τῶν χρυσογάδαρων. — Θὰ ἦναι αἵντε ντὲ. Τὴ δὲ πολιτικὴ ἱστορία τοῦ λαοῦ, θὰ σᾶς τὴ βάνω τὴ Σαρακοστὴ, πού θὰ ἔχωμε ἴσυχά τὰ μυκᾶ μας.

— Κερά Ἐξουσία, μὲ συμπάθειο νὰ σοῦ πῶ ἓνα λογάκι σ' αὐτὴ.

— Ποὺς εἶσαι σὺ; Δὲν σε γνωρίζω. Οὐξῶ.

Οἱ Μασκαρισταὶ

Μὲ πῆραν γιὰ δικὸ τους, γιὰ τὸν ἀπλό λόγο, ἐπιδὴ καὶ ἔγραψα κατὰ τοῦ ἱερατείου, καὶ ὄχι ἐναντίο ποτὲ τοῦ Μακράκη, ἄρα, μπαστοῦνι στὴ γωνιά, ἄξω βρέχει, — δὲν γράφω ἐναντίον τῶν μασκαριστῶν ἄρα, μασκαριστὴς εἶμαι.

Καὶ μ' αὐτὸ τὸ τρόπο, μοῦ στείλαν ἓνα τραγόπαπα στὸ σπίτι καὶ στὴ τυπογραφεῖο, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἁγία ἀγιονουφροσύνη του μοῦ τᾶφερε ὄλα σκουῖρα.

Δὲν μὲ πειράζει ὅτι ὡς ἄνθρωπος γελάστηκα κ' ἐγὼ καὶ

Πῶς ρίχτηκε ὁ Μπούρμπουλας στὴς Περμαθοῦλας τὴν ἀγκαλιά.

Ἐέρετε στὰ ζαχαρώματα ὁ διευθυντὴς εἶνε μᾶνα.

Ἐν τούτοις νὰ κ' ἔφτασε καὶ ὁ Γουζάρης μ' ὄλη του τὴ σοβαρότης, καὶ τοῦ λέει ὁ διευθυντὴς :

— Γιατρέ μου, γιὰ ἐπιθεώρησε καλὰ αὐτὸν τὸν κύριο, στέκει καλὰ στὴς φρένες του, γιατί τὸν λὲν ὅτι ἐτραβήθη, καὶ ἂν ἀληθεύῃ, νὰ φροντίσωμε τὸν ἄνθρωπο, νὰ τὸν στείλωμε στὴ Κέρκυρα, διότι εἶνε κρίμα νὰ τυραννᾶται ἓνας νοικοκυρὴς σὰ κ' αὐτόν.

Ὁ Γουζάρης κῦτταζε τὸν διευθυντὴ καλὰ στὰ μάτια καὶ εἶπε :

ἔδωκα πίστη σ' ἓνα τραγογένῃ, ὅσο μὲ πειράζει, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄτιμοι μοῦ ἔκανον καὶ ψεύτικα γράμματα μὲ ψεύτικες ὑπογραφαίς ἄλλων ἱερέων καὶ ἐγὼ σὰ κουτὸς πιστέψας ἐδημοσίεψα καὶ πολλὰ μὲν ἀληθινὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ψέμματα, καὶ ἐπειδὴ κάθε ἄλλο θέλω νὰ μὲ θεωροῦν παρὰ καὶ φαῦλο Μακράκη, γι' αὐτὸ ἀπὸ μεθαύρια θὰ σᾶς ἀρχίσω τὴν ἱστορία τοῦ Μακράκη, κατὰ φάρδος μῆκος καὶ πλάτος.

Βαρτέλι του τοῦ Δεληγιώργη, βάλτε τὴν χεβιά τοῦ σαλιάρη. Πόσους μέραις μελετοῦσε μορῆ, γιὰ νὰ μᾶς πῆρ ὄσαις φλαρίας μᾶς εἶπε στὴ βουλή;

Ὁ λόγος τοῦ Δεληγιάννη

στὴ Βουλὴ πού εὐχνα προχταίς στὴ συζήτησι τοῦ προϋπολογισμοῦ εἶπε καὶ λέει καὶ ἔμολογᾶ κοντὰ στὰ ἄλλα καὶ τὰ ἐξῆς :

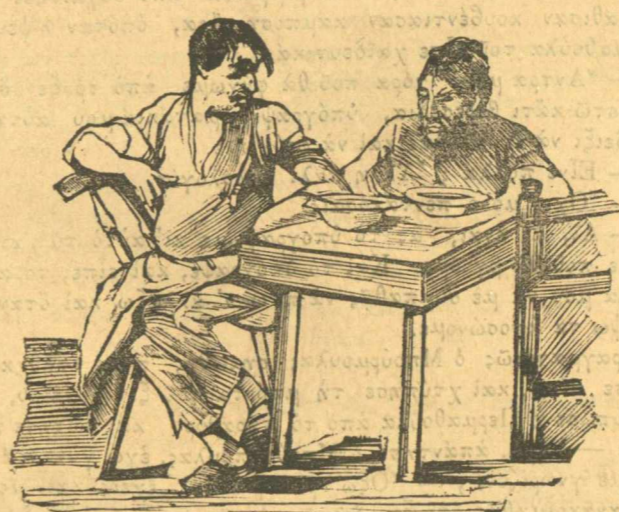
«Ὅτι ὁ Γέρος ἄρρησε στοὺς φίλους του εὐχὴ καὶ κατὰρα νὰ συμμαζευτοῦν κοντὰ στὸ Δεληγιάννη, νὰ ὑποστηρίξουν αὐτόν ὡς ἀρχιγὸ τοῦ κόμμα τῆς Ἀντιπολίτευσις : » Δὲν τότε ἔτσι ξεφάνερα, ἀλλὰ μὲ πλάγιο τρόπο. Δηλαδή εἶπε, τί εἶνε κείνο

Βρὲ πού τὰ πᾶς αὐτὰ τὰ μπουκάλια ;
— Στὸ Τριούπη, δὲν τὸ θάρω ἀκόμα μέσα ;
— Οὐ, ἔχει ἀκόμα καιρὸ.

Πῶς διασκεδάζουν οἱ χρυσογάδαροι καὶ χρυσογαδουρίνες στὸ σουπέ.

Ὁ Μπούρμπουλας στὸ φρενοκομεῖο μὲ ξουρισμένα μουστῆκια.

— Ἐχετε διαθέσι, κύρ διευθυντὴ, νὰ μὲ πειράξετε πρῶτ πρῶτ ;

— Ὅχι γιατρέ μου, πετάχτηκε καὶ εἶπε ὁ Μπούρμπουλας, καλὰ σοῦ μιλᾷ ὁ κύρ διευθυντὴς, ἔλα σήκισε τὸ κεράλι μου, προύμισέ το, σκάφετο, βγάνε μου ὄλο τὸ μυαλὸ καὶ ζύγιστε νὰ δῆς ἂν τάχω σωστὰ τετρακόσια.

— Αἰ, αἰ, ἀπάντησε ὁ Γουζάρης, ὁ ὁποῖος εἶδε πού τοῦ ἔκλεισε τὸ μάτι ὁ διευθυντὴς, ἀπ' αὐτὰ τὰ λί' α λόγια κατὰλαθα πολὺ καλὰ, ὅτι δὲν στέκει, φίλε μου, καθόλου καλὰ στὰ λογικά σου. Καὶ ἀμέσως πινακαλῶ, νὰ τὸν κλείσετε, κύρ διευθυντὴ στὸ ὑπόγειο δεμένο, διότι, ἀπὸ τὰ μούτρα καὶ τὴ μαγαρισμένη κατάστασι πού βρίσκειται, φαίνεται, ὅτι τὸν πιάνουν κατὰ ὥραις τὰ δαιμόνια, καὶ ἀπορῶ μάλιστά, πῶς τὸν ἔχετε ἐδῶ τόση ὥρα ἐλεύθερο καὶ δὲν φοβηθῆκατε μήπως καὶ σᾶς χυθῇ ἀπάνω καὶ σᾶς κἀνὴ κἀνένα κακὸ.

— Ἀμέσως, ἐρώναξε ὁ διευθυντὴς, πάρτε τον μέσα καὶ δέστε τον καλὰ, νὰ μὴ τύχῃ καὶ λυσσάξῃ καὶ φάῃ τὰ μακνίκια του, ὅπως ἐσκώτω σε καὶ τὸ χέρι του.

Δὲν ἐχρηστάτηκαν ἄλλα λόγια, τέσσερες κλητήρες ρικτήκαν σὰ θηρία καὶ πιστάγκωνα ἐρριξαν τραβῶντας τὸ Μπούρμπουλα στὴ κατώγα.

Ἐκεῖ μέσα ὁ Μπούρμπουλας ἄρχισε πάλι τῆς κλάψης, ὅταν δὲ τῶν πέρασε τὸ παράπονο, ἄρχισε ὁ ἄνθρωπος νὰ συλλογίζεταὶ καλλίτερα τὴν καταστασί του, καὶ εἶπε μέσα του.

— Βρὲ, τὴρ ἀληθινὰ κατὰλαθα πῶς εἶμαι μὲ τὰ σωστά μου τρελὸς, καὶ καλὰ μοῦ κάνουν. Μὲ παντρέψαν μὲ τὴν Περμαθοῦλα; Πολὺ καλὰ ἡ Περμαθοῦλα εἶνε γυναϊκά μου. Μοῦ εἶπαν δὲν εἶναι γυναϊκά μου; Πολὺ καλὰ, δὲν εἶνε γυναϊκά μου καὶ ὅτι εἶνε ἐκεῖνη ἡ μασκαραδιασμένη. Πολὺ καλὰ ἡ μασκαραδιασμένη εἶνε. Δὲν εἶνε αὐτὴ, ἀλλὰ εἶνε αὐτὴ ἡ κκοραπουτανάσα πού ἤρθε τόρα, καὶ τὴν ὁποία δὲν εἶδα ποτὲ στὰ μάτια μου; Πολὺ καλὰ, αὐτὴ εἶνε. Φαίνεται, ὅτι αὐταίς θὰ ἦναι καὶ οἱ τρεῖς παστρικάις καὶ ἐκ συνεννόησις μοῦ σκαρῶ-

13 ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

Ἡ ΝΙΟΠΑΝΔΡΗ

Ἡ πρώτη βδομάδα τοῦ γάμου.

Ὡς πού νὰ πᾶῃ ὁ κλητήρας νὰ φέρῃ τὸν Γουζάρη, ἡ Περμαθοῦλα πῆγε καὶ κάθισε κοντὰ στὸ διευθυντὴ καὶ ἄρχισε τὰ ψιψιψι, τὰ κρυφομιλήματα, ὅταν δὲ ἐτελείωσε τὴ κουβέντα ὁ διευθυντὴς ἔσκασε στὰ γέλια, τὴν κτύπησε στὸ γόνατο ἀπάνω καὶ τῆς ἔσφιξε καὶ λίγο τὸ μπουῦτι.

Πῶς ὑποδέχτηκε ἡ Περμαθοῦλα τὸ Μπούρμπουλα μὲ τὸ κερὶ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Σφίρας.

τὸ πρᾶμα ποῦ περπατᾷ τὴ νύχτα ἀπάνω στὰ κέραμίδες μὲ μιά μακρὰ οὐρά καὶ φωνάζει νιάου-νιάου, τί εἶνε;

Δεύτερο. Ὅτι εἶνε ἀναντρος ὁ Τρικοῦπης, ὁ ποῖος θέλει νὰ περιπαίξῃ τὴν ἀντιπολίτεψις, τότε ἴσα ἴσα ἀπάνω ποῦ τῆς φεύγει ὁ ἀρχηγὸς στοὺς οὐρανοὺς, καὶ βρεθῆκαν πέντε ἐξ τζαναμπέτιδες ρουσφετλίδες καὶ ἔριξαν τὰ ὄπλα, Αὐγερινὸς καὶ συνροφία, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀντιπολίτεψις, καὶ ὅτι τὸ ἐναντίο ἀντὶ ὑπάρχει σωματωμένη καὶ ἐννοεῖ νὰ πολεμήσῃ ἀνδριά σὺν τοὺς τρακόσους τοῦ Μαραθῶνα Σπαρτιάτας, καὶ ἂν νικηθῶν στῆς συζητήσας, ὅπως καὶ θὰ νικηθῶν, θὰ ἔχουν τὸ ἐλάχιστον θάρρος νὰ γυρίσουν στῆς ἐπαρχία, τοὺς καὶ νὰ ποῦν μὲ μὲ παστρικό κούτελο τοὺς συνεπαρχιώταις τοὺς: — Τί νὰ σὰς κάνωμε, ἐξεπληρώσαμε τὰ καθήκον μὰς, ὑπερασπιστήκαμε τὰ δεκαίωματά σας, ἀλλὰ μὰς φάγαν οἱ ἄλλοι ρουσφετλίδες.

Ἄλλα ὅλα αὐτὰ εἶνε τίποτα μπροστὰ σ' ἐκεῖνα ποῦ πρόκειται νὰ μάθωμε μὲ τὸ καλὸ τῆ δευτέρου στῆ βουλή ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Δηλιγιάννη, πρόκειται — νὰ ἀποδείξῃ καθαρὰ καὶ ἑξέστερα τὸν Τρικοῦπη **προδότη**, ὅτι αὐτὸς ἐπρόδωσε τὴν Πέβεζαν καὶ θὰ διαβάσῃ ἐπίσημα ἐγγράφα τῶν διαφόρων κυβερνήσεων, τὰ ὅποια ἔχει στὰ χέρια του καὶ δὲν εἶνε δημοσιευμένα. Πῶ, πῶ, μανούλα μὰς, βρὲ τ' εἶν' τούτα π' ἀκούν τ αὐτιά μὰς.

Ψυχὴ μου Δελιγιάννη, ἂν τὸ κάνης αὐτὸ, ὅπως λέν, ἔλα ἀπὸ τώρα νὰ σὲ φιλήσω κεῖ ποῦ δὲ σὲ φίλησε ἡ μάνα σου.

Κάτω τῆ προσωπίδα, μπσκαράδες γιὰ νὰ δοῦμε τί μασκάρνια μοῦτρα κρύφτετε ἀπὸ μέσα.

Ἐλαβα τρία γράμματα

Δυὸ ἀπὸ τὸ Περαιὰ κ' ἓνα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα εἰς τὰ ὅποια μοῦ γράφουν ἔντιμοι πολίταις.

«Θάρρος μὴ παρακλίνῃς ἀπὸ τὸ δρόμο τὴν ἐφημερίδα σου. Θάρρος καὶ κύτταξε μὴ σὲ ταῖσουν οἱ χρυσογάδαροι καὶ σωπάσης»

Ἄλλος. «Κύτταξε, καυμένε, νὰ μὴ σὲ διαφθεῖρουν μὲ

σαν ὅλα αὐτὰ τὰ μασκαραλίγια, γιὰτί ἄλλοιῶς δὲν μπορούσε κεῖνο τὸ ἀναθεματισμένο καπέλο νὰ βρισκεται καὶ στῶν τριῶν τὰ χέρια. Ἐμπρὸς φρόνησις, Μπούρμπουλα, ἐδῶ χρηάζεται κατεργαριὰ νὰ δοῦμε τί τρέχει;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἐφώνησε ἓνα κλητῆρα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ παρακαλέσῃ τὸν διευθυντὴ νὰ τὸν βγάῃ ὄξω νὰ τοῦ μιλήσῃ δυὸ λόγια.

— Καλὰ τοῦ εἶπε ὁ κλητῆρας, περίμενε ὡς ποῦ νὰ νυχτώσῃ.

Καὶ τῶ ὄντι τὸν ἄφησαν στὴν κατώγα τὸν φίλο μὰς ὡς τὸ βράδυ, ὅταν πλέον τὸν παρουσίασαν στὸν διευθυντὴ, εἰς τὸν ὅποιο εἶπε:

— Κύρ διευθυντῆ, ἔχεις δίκαιο, τὸ πρῶτὸ δὲν ἤμουν στὰ καλά μου, τότε ἀναγνωρίζω, ὅτι ἐκεῖνη ἡ κυρία ἦταν ἀληθινὰ ἡ γυναῖκά μου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ πάω στὸ σπῆτί μου.

— Εὖγε, τοῦ ἀπάντησε ὁ διευθυντῆς, τότε μιλάς καλά, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀμφιβάλλω μήπως καὶ προσποιᾶσε τὸ φρόνιμο, θὰ σοῦ δώσω γιὰ συνοδεία καὶ δυὸ κλητῆρας νὰ πᾶς στὸ σπίτι σου ν' ἀλλάξῃς, γιὰτί εἶσαι σὲ κακὸ χάλι, καὶ πρόσεχε ἄλλη φορὰ νὰ μὴ κάνης ἀνοησίαις.

Κ' ἔτσι συνοδευμένος ὁ Μπούρμπουλας ξεκίνησε καὶ πῆγε στὸ σπίτι τῆς καινούργιας γυναῖκάς του, τὸ ὅποιο ἔστωντας νὰ μὴ τὸ εἴξεραι αὐτὸς, τὸν ὠδήγησαν οἱ κλητῆρες καὶ τὸν πῆγαν στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Σφαίρας, καὶ κατοικοῦσε ἡ γυναῖκά του ἡ νέα.

Χτυπᾷ τὴ μπόρτα καὶ πετιέται ἡ νέα του γυναῖκα μὲ τὸ κερί στὸ χέρι καὶ λέει:

— ὦ καλὸς τὸν, κύρ διευθυντῆ... ἄ!! σὺ εἶσαι

παράδες, γιὰτί χάθηκες, καὶ ἂν τώρα σὲ θεωροῦν γιὰ τὸν τιμιώτερο πολίτη, τότε θὰ ἦσαι ὁ ἀτιμώτερος.

Τρίτος. «Βάρη τοὺς τραγοπαπαῖδες, γιὰ τὴ θρησκεία μὰς, ἂν ἦσαι ἀληθινὸς χριστιανός».

Θαρρεῖτε, συμπολίται, κ' ἐν ὄσῳ ζῶ καὶ ζῆτε παρὰ δὲν θε νὰ πάρω, παρ' ὅταν μουφλουτζάρω.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Γνησία δαμαλὶς τοῦ Χάη

π. ονομιούχου προμηθευτοῦ τῆς κυβερνήσεως Αὐστρίας, Ρωσσίας, Ἑλβετίας, Ρουμανίας, Σερβίας, κλπ. Πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ κ. Ἀραβαντινοῦ καὶ ἐν Βόλῳ εἰς τὸ τοῦ Ζαφ. Α. Σφύρα. Διὰ πᾶσαν περαιτέρω πληροφορίαν ἀπευθυντέντων εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις κ. Π. Κ. Παπαδάκη, γενικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ δόκτορος Χάη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκίαν.

Ὁ Ἀντώνιος Ἀγοβλασίτης

ἡ Ταμπαναῖς ἀνοίξε ταμπακοπουλεῖο κοντὰ στὸ Κακουργοδιεῖο εἰς τὸ ὅποιο πουλᾷ καλὸ, ἀριστὸς ποιότητος καὶ μέτριο ταμπάκο. Ἐρροφῆσα μιά πρέζα, γιὰδοκιμὴ κ' ἀκόμα φτερνίζομαι. Τσαῦ. Νὰ καὶ τώρα φτερνίστηκα. Τσαῦ. Φύγετε, καὶ σὰς κόλλησα ταμπάκο.

Στὸ μεσιτικὸ γραφεῖο

τοῦ Κοσμάτου πουλοῦνται λαχειὰ τῆς Ἀνθεθνικῆς τράπεζας, τῶν ὁποίων ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 20 Φεβρουαρίου. Ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ εἶνε καταθεμένοι στὴ Τράπεζα.

ἄντρα μου; Λάθος ἔκανα. Ἐλα δῶ στὴν ἀγκαλιά μου, φίλησέ με.

Καὶ ὁ Μπούρμπουλας ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς ψευτο— Περμαθούλας κλαίοντας στὰ ψέμματα ἀπὸ συγκίνησι τάχα

Κάθισαν κουβέντιασαν κάμποση ὦρα, ὅποταν ἡ ψευτο— Περμαθούλα τοῦ εἶπε χαϊδευτικά.

— Ἄντρα μου, τότε ποῦ θὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο χρουστῶ κᾶτι βερεσέδια, ὑπόγραψε, ματάκιά μου αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι νὰ ἐξοφλοῦμε καὶ νὰ φύγωμε.

— Εἶνε πολλὰ; Ἄλλη πάλι φορολογία.

— Ὁχι, μόνο πεντακόσαις.

— Αἰ, ἄς ἦναι, ἄς τὸ υπογράψωμε κι' αὐτὸ τὸ χαρτί νὰ δοῦμε ποῦ θὰ βγοῦμε. Καὶ τὸ ὑπόγραψε, καὶ εἶπε, τότε, ψυχούλα μου νὰ μὲ συμπαθῆς νὰ πάω ν' ἀλλάξω καὶ ὅταν ἐπιστρέψω τὰ ἀποσώνωμε.

Πραγματικῶς ὁ Μπούρμπουλας σηκώθη, πῆγε ντήθηκε καὶ γύρισε πίσω, καὶ χτύπησε τὴ μπόρτα τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ξεστρώπωσε ἡ Περμαθούλα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ρώτησε ποιὸς εἶνε; — Ἐγὼ, ἀπάντησε, ὁ Μπούρμπουλας, ἐγὼ γυναῖκά μου, δὲν μὲ γνωρίζεις; — Ὁξω μερμπάτη, ἔχεις καὶ μοῦτρα νὰ ξανακοιμηθῆς στὸ ξενοδοχεῖο, ἀφοῦ χρουστῆς 500 δραχμαὶς τρελε, καὶ ποῦ σὲ εἶδα ἐγὼ ποτὲ στὰ μάτια μου καὶ μὲ βάρφτισες γιὰ γυναῖκά σου;

Ἄμα ἄκουσε αὐτὰ ὁ Μπούρμπουλας, ὀπισθοχώρησε καὶ ἔπεσε κάτω καὶ ἐτρελάθηκε στὰ σωστὰ καὶ βρισκεται τότε στὸ φρενοκομεῖο, ὅπως τὸν βλέπετε ζουγραφιστό.

Συμπέρασμα. Ὅλα αὐτὰ εἶνε εἷα παραμῦθι, ἀλλὰ εἶνε πράγματα ποῦ συμβαίνουν καὶ προσέξτε νὰ μὴ τὰ πάθῃ κανεὶς κι' ἀπὸ σὰς. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Κώστας τοῦ τὰ εἶχε ὅλα προσχεδιάσει μὲ τὸ τέμπο γιὰ νὰ τοῦ φᾶνε ὅπως καὶ τοῦ ἐφαγαν τὴ περιουσία

Καὶ εἰς ἄλλα μὲ ὑγεία.